

ΕΤΟΣ 58ον

22 Αυγούστου 2010

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 34 (2986)

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ Η ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τὴν παραβολὴ τοῦ ἀμπελῶνα ἢ τῶν κακῶν γεωργῶν, πού διαβάσαμε σήμερα, τὴν εἶπε ὁ Χριστὸς στὰ Ἱεροσόλυμα, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς πνευματικούς ἡγέτες τοῦ Ἰσραήλ, λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὸ Σταυρικὸ Του Πάθος, τότε πού ἐκεῖνοι ἀμφισβήτησαν τὴ θεϊκὴ Του ἐξουσία. Μὲ τίς δυνατές εἰκόνες τῆς παραβολῆς, ἀλλὰ καὶ μὲ λόγο παραστατικὸ προβάλλεται ἡ μεγαλειώδης ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν κόσμο, πού εἶναι δημιούργημά Του. Μᾶς ἐντυπωσιάζει τὸ γεγονός ὅτι ἡ θεϊκὴ ἀγάπη παραμένει ἀμείωτη παρά τὴν ἐχθρική στάση τῶν ἀνθρώπων (κακῶν γεωργῶν) πού διαχειρίζονται τὸ ἔργο Του.

Στὸ εὐαγγελικὸ κείμενο εἶναι ὀφθαλμοφανὴς ἡ ἱστορικὴ ἐπαλήθευση τῶν ἠεγομένων. Ἐδῶ φαίνεται ἡ ἀποτυχία τοῦ περιούσιου λαοῦ νὰ ἀνταποκριθεῖ στὴν κλῆση τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ προετοιμάσει τὸν κόσμο γιὰ τὸν ἐρχόμενο Μεσσία. Ἡ ἔννοια τοῦ περιούσιου λαοῦ, δηλαδή τοῦ ἀγαπητοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, παρεξηγήθηκε πολὺ στὴ σκέψη τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, γι' αὐτὸ καὶ κακοποιήθηκε βάναισα μέσα στὴν ἱστορία. Θεωρήθηκε διάκριση ἀνωτερότητας καὶ προβολῆς σὲ σχέση μὲ τοὺς ἄλλους (καὶ ὄχι εὐθύνης, ὅπως πραγματικά ἦταν), γι' αὐτὸ καὶ ὀδήγησε ἀναπόφευκτα στὴν ἀλαζονεία, τὴν προδοσία καὶ τὴν ἔκπτωση.

Ἔτσι, ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ «ἦρθη» ἀπὸ τὸν Ἰσραήλ «καὶ δοθήσεται ἔθνη ποιῶντι τοὺς καρπούς αὐτῆς» (Μθ. 21,43). Τὸ ἔθνος αὐτὸ εἶναι, πλέον, ἡ Ἐκκλησία, ὁ νέος Ἰσραήλ. Ἡ ἱστορία τῆς σωτηρίας συνεχίζεται μέσα ἀπὸ ἀνατροπές καὶ περιπέτειες πολλῆς. Ὅλα αὐτά, βέβαια, εἶναι μιὰ σαφὴς προειδοποίηση καὶ γιὰ ἐμᾶς τοὺς Χριστιανούς. Ὁ Θεὸς περιμένει καὶ ἐπιμένει νὰ σώζει τὸν ἄνθρωπο, γι' αὐτὸ καὶ δὲν δεσμεύεται μὲ κανένα σχῆμα μέσα στὴν ἱστορία. Ἐκδηλώνει τὴν ἀγάπη Του μὲ κάθε τρόπο καὶ σὲ τέτοιο βαθμὸ, πού ὑπερβαίνει τὰ ἀνθρώπινα ὅρια τῆς λογικῆς. Αὐτὸ ὑπαινίσσεται ἡ τοιμηρὴ καὶ ριψοκίνδυνη

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. κα' 33-42)

Ἡ παραβολή τοῦ ἀμπελιοῦ

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρωπός τις ἦν οἰκοδεσπότης, ὅστις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα καὶ φραγμὸν αὐτῷ περιέθηκε, καὶ ὥρυξεν ἐν αὐτῷ ληνόν, καὶ ᾠκοδόμησε πύργον, καὶ ἐξέδοτο αὐτὸν γεωργοῖς καὶ ἀπεδήμησεν. Ὅτε δὲ ἤγγισεν ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν, ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ πρὸς τοὺς γεωργοὺς λαβεῖν τοὺς καρπούς αὐτοῦ. Καὶ λαβόντες οἱ γεωργοὶ τοὺς δούλους αὐτοῦ, ὄν μὲν ἔδειραν, ὄν δὲ ἀπέκτειναν, ὄν δὲ ἐλιθοβόλησαν. Πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους πλείονας τῶν πρώτων, καὶ ἐποίησαν αὐτοῖς ὡσαύτως. Ὑστερον δὲ ἀπέστειλε πρὸς αὐτοὺς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, λέγων· Ἐντραπήσονται τὸν υἱόν μου. Οἱ δὲ γεωργοί, ἰδόντες τὸν υἱὸν εἶπον ἐν ἑαυτοῖς· Οὗτός ἐστιν ὁ κληρονόμος· δεῦτε ἀποκτείνωμεν αὐτὸν καὶ κατάσχωμεν τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ. Καὶ λαβόντες αὐτόν, ἐξέβαλον ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος καὶ ἀπέκτειναν. Ὅταν οὖν ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος, τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις; Λέγουσιν αὐτῷ· Κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς, καὶ τὸν ἀμπελῶνα ἐκδώσεται ἄλλοις γεωργοῖς, οἵτινες ἀποδώσουσιν αὐτῷ τοὺς καρπούς ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Οὐδέποτε ἀνέγνωτε ἐν ταῖς γραφαῖς· «Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας· παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν».

στάση τοῦ οἰκοδεσπότη τῆς παραβολῆς, ὁ ὁποῖος στέλνει στοὺς κακοὺς γεωργοὺς «τὸν υἱὸν τοῦ τὸν ἀγαπῶν». Τὸν στέλνει σ' αὐτοὺς πού προηγουμένως σκότωσαν τοὺς δούλους του. Ἐδῶ ἡ ἀγάπη ἀποτυπώνεται ὑπέρλογη καὶ θυσιαστική. Ὁ ἀμπελῶνας τοῦ Θεοῦ, τὸ μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, αὐξάνεται, πλέον, σιωπηλὰ καὶ ἀθόρυβα καὶ καμιά γήινη δύναμη, ἔστω καὶ ἂν τὸ ἐμποδίζει, δέν μπορεῖ νὰ τὸ σταματήσει καὶ νὰ τὸ ματαιώσει.

Ἡ τιμωρία τῶν γεωργῶν

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γίνεται παιδαγωγικὴ τιμωρία γιὰ τοὺς κακοὺς γεωργοὺς τοῦ ἀμπελῶνα. Πρόκειται γιὰ τὴν κρίση τῆς τάξης τῶν πνευματικῶν ἀνθρώπων, γιὰ τίς ἀστοχίες καὶ τίς εὐθύνες τους, γιὰ τὰ λάθη καὶ τὰ πάθη τους, γιὰ τοὺς συμβιβασμούς καὶ τίς προδοσίες τους. Ὅταν ξεσκεπάζεται τὸ ψέμα καὶ ἡ ἀπάτη, ἡ ὑποκρισία καὶ ὁ ἐμπαιγμός, ἡ κακία καὶ ἡ ἀδικία, πού δηλητηριάζουν «τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου», θλιβόμαστε, ἀπογοητευόμαστε καί, ἴσως, κάποτε κληνίζομαστε. Τότε ἀναγκαζόμαστε νὰ ξεετάσουμε τὸ πῶς καὶ τὸ γιατί ἀμαρτωλῶν καταστάσεων, γιὰ νὰ καταπολεμήσουμε τὸ κακό πού μᾶς τρομοκρατεῖ καὶ μᾶς ἀπειλεῖ. Ὁ Θεός, βέβαια, δέν τιμωρεῖ, ὅπως τονίζει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «ὁ Θεός οὐ κολλάζει τινὰ ἐν τῷ μέλλοντι, ἀλλὰ ἕκαστος ἑαυτὸν δεκτικὸν ποιεῖ τῆς μετοχῆς τοῦ Θεοῦ ἔστιν μὲν ἡ μετοχὴ τοῦ Θεοῦ τρυφή, ἡ δὲ ἀμεθεξία αὐτοῦ κόλιασις», ὁ Θεός δέν θὰ τιμωρήσει κανένα, ἀλλὰ ὁ καθένας

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπε ὁ Κύριος τὴν παραβολὴ αὐτή· Ὑπῆρχε κάποτε ἓνας οἰκοδεσπότης, ὁ ὁποῖος ἐφύτευε ἓνα ἀμπέλι, ἔβαλε γύρω του ἓνα φράχτι, ἔσκαψε εἰς αὐτὸ ἓνα παιπτήρι καὶ ἔκτισε ἓνα πύργον. Ὑστερα τὸ ἐνοίκιασε εἰς γεωργούς καὶ ἔφυγε εἰς ξένην χώραν. Ὅταν δὲ ἐπλησίασε ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν, ἔστειλε τοὺς δούλους του πρὸς τοὺς γεωργούς διὰ νὰ πάρουν τοὺς καρπούς του. Ἄλλ' οἱ γεωργοί, ἀφοῦ συνέλαβαν τοὺς δούλους του, ἕναν ἔδειραν, ἄλλον ἐσκότωσαν, ἄλλον ἐλιθοβόλησαν. Πάλιν ἔστειλε ἄλλους δούλους περισσότερους ἀπὸ τοὺς πρώτους καὶ ἔκαναν εἰς αὐτοὺς τὰ ἴδια. Τελευταῖον δὲ ἔστειλε πρὸς αὐτοὺς τὸν υἱὸν του καὶ εἶπε, «Θά ἐντραποῦν τὸν υἱὸν μου». Οἱ γεωργοὶ ὅμως, ὅταν εἶδαν τὸν υἱόν, εἶπαν ἀναμεταξύ τους, «Αὐτὸς εἶναι ὁ κληρονόμος. Ἐμπρὸς ἄς τὸν σκοτώσωμεν καὶ ἄς πάρωμεν τὴν κληρονομίαν του», καὶ ἀφοῦ τὸν συνέλαβαν, τὸν ὠδήγησαν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀμπέλι καὶ τὸν ἐσκότωσαν. Ὅταν λοιπὸν ἔλθῃ ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ ἀμπελοῦ, τί θὰ κάνῃ εἰς τοὺς γεωργούς ἐκείνους;». Λέγους εἰς αὐτόν, «Θά τοὺς ἐξολοθρεύσῃ μὲ τὸν χειρότερον τρόπον καὶ τὸ ἀμπέλι θὰ τὸ παραδώσῃ εἰς ἄλλους γεωργούς, οἱ ὁποῖοι θὰ τοῦ παραδώσουν τοὺς καρπούς εἰς τὸν καιρὸν τους». Λέγει εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, «Ποιὲ δὲν ἐδιαβάσατε εἰς τὰς γραφάς, ὅτι ὁ λίθος πού ἀπέρριψαν οἱ οἰκοδόμοι, ἔγινε ἀκρογωνιαίος λίθος· ἀπὸ τὸν Κύριον ἔγινε αὐτό, καὶ φαίνεται θαυμαστόν εἰς τὰ μάτια μας;

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

μας κάνει τὸν ἑαυτὸ του νὰ δέχεται ἢ νὰ μὴν δέχεται τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ καὶ ἢ μὲν παρουσία Του θὰ εἶναι παράδεισος, ἢ δὲ ἀπουσία Του κόλαση. Ἡ παιδαγωγικὴ «ὀργή» τοῦ Θεοῦ στήν παρούσα ζωὴ λειτουργεῖ πλυτρωτικά. Ὁ Θεὸς ἐλέγχει, συνετίζει, νουθετεῖ καὶ θεραπεύει μέσα ἀπὸ γεγονότα, πρόσωπα καὶ καταστάσεις. Ἡ ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ κρίση, ἡ περιφρόνηση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, τὰ σκάνδαλα, ἡ ἄρνηση καὶ ἡ προδοσία τῶν μελῶν, καὶ τῶν λειτουργῶν κάποτε, τῆς Ἐκκλησίας, γεννοῦν μέσα μας τὴν ἐπιθυμίαν τῆς κάθαρσης καὶ τῆς ἀνανέωσης. Ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κόσμου, ἀλλήλα καὶ ἡ καθημερινή μας πείρα μᾶς βεβαιώνουν γι' αὐτό.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ Θεὸς συνεχίζει τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας καὶ ἐνεργεῖ κάθε φορά μὲ δικούς Του τρόπους στὸν ἀμπελῶνα Του. Εἶναι Ἐκεῖνος πού στέκεται πάντα μπροστὰ στίς πύλεις τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου καὶ περιμένει νὰ εἰσέλθῃ: «ἰδοὺ ἔστηκα ἐπὶ τὴν θύραν καὶ κρούω ἐάν τις ἀκούσῃ τῆς φωνῆς μου καὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, καὶ εἰσελεύσομαι πρὸς αὐτόν» (Ἀπ. 3,20). Ἀρκεῖ ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι νὰ Τὸν ἀφήσουμε καὶ τότε θὰ νιώσουμε τὴν παρουσία Του νὰ γεμίζει τὰ πάντα. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

22 Αυγούστου 2010: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Ἄγαθονίκου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ (δ΄ αἰ.).
Ἦχος: δ΄ – Ἑωθινόν: Β΄ – Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. 1στ΄ 13-24 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. κα΄ 33-42.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 29 Αυγούστου, Ἀποτομή Κεφ. Ἰωάννου Προδρόμου.
Ἀπόστολος: Πράξ. ιγ΄ 25-32 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. στ΄ 14-30.

Οἱ ταραχές καί οἱ θόρυβοι τῆς ζωῆς μας

Ἡ ζωὴ μας εἶναι γεμάτη ἀπὸ μεγάλην ταραχὴ καὶ ὁ βίος μας γεμάτος ἀπὸ θορύβους. Τό κακό ὅμως, ἀγαπητοί, δέν εἶναι αὐτό, ἀλλὰ τό ὅτι αὐτούς τοὺς θορύβους καί τίς ταραχές, ἐνῶ μπορούμε ἢ νά τοὺς καταστήσουμε ἐλαφρότερους ἢ νά τοὺς υπομένουμε χωρίς λύπη, ἐμεῖς οὔτε τό ἕνα φροντίσαμε οὔτε τό ἄλλο, καί περνᾶμε ὅλο τόν καιρό μας μέσα στήν ἀπογοήτευση. Καί ὁ ἕνας θρηνεῖ γιά τή φτώχεια του, ὁ ἄλλος γιά τήν ἀρρώστια του, ἄλλος γιά τίς πολλές φροντίδες καί γιά τίς ἀνάγκες τῆς οἰκογένειας, ἄλλος γιά τήν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν καί ἄλλος γιά τό ὅτι δέν ἔχει παιδιά.

Καί πρόσεξε νά δεῖς πόσο μεγάλην εἶναι αὐτή ἡ ἀνοησία. Γιατί δέ θρηνοῦμε ὅλοι γιά τά ἴδια πράγματα, ἀλλά θρηνοῦμε τό ἴδιο γιά τά ἀντίθετα. Ἐν, δηλαδή, ἡ φτώχεια ἦταν πράγμα κακό καί ἀφόρητο, τότε ἐκεῖνος πού ζεῖ στό πλούτη δέν θά ἔπρεπε ποτέ νά ζεῖ μέ ταραχὴ καί θλίψη. Ἀλλά τώρα, ὅταν δεῖς ὅτι πλούσιοι καί φτωχοὶ τό ἴδιο θρηνοῦν, καί πολλές φορές ὅτι ὁ πλούσιος τό κάνει αὐτό πιό πολύ ἀπ’ τόν φτωχό, καί ὁ ἀρχοντας καί ὁ ἀρχόμενος, καί ὁ πολύτεκνος καί ὁ ἄτεκνος, νά μὴν ἀποδίδουμε τήν αἰτία γιά τήν ταραχὴ στό πράγμα, ἀλλά σέ μᾶς τοὺς ἴδιους πού δέν μπορούμε νά τά χειριστοῦμε ὅπως πρέπει καί νά ἀπαλλάξουμε τόν ἑαυτό μας ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴ στενοχώρια τῆς ψυχῆς μας.

Γιατί ἡ ταραχὴ καί ὁ θόρυβος δέν βρίσκεται μέσα στό πράγμα, ἀλλὰ συνηθίζει νά τά γεννᾷ ἡ ψυχὴ μας. Ἔτσι, ὅταν ἐκεῖνη βρίσκεται σέ καλὴ κατάσταση, ἀκόμη κι ἂν ἀπὸ παντοῦ μᾶς χτυπήσουν τρικυμίες, ἐμεῖς θά ἡσυχάζουμε διαρκῶς στή γαλήνη καί στό λιμάνι. Ὅπως καί τό ἀντίθετο· ὅταν ἡ ψυχὴ μας δέν βρίσκεται σέ καλὴ κατάσταση, ἀκόμη κι ἂν ὅλα μᾶς ἔρχονται εὐνοϊκά, δέν θά αισθανόμαστε καλύτερα ἀπὸ τοὺς ναυαγούς.

*Ἀπὸ τό βιβλίον: Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου,
Λόγοι περὶ μοίρας καί προνοίας, ἐκδόσεις Ἀποστολικῆς Διακονίας.*

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ’ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
